

Cyklistens vinken er det tegn, Agnete har ventet på. Det er på tide, at der sker noget i hendes liv – ikke mindst med kærligheden ...

EN NY vej

Hun var begyndt at gå en ny vej til arbejde, fordi – fordi hvad? Fordi vaner skulle brydes. Den nye vej bød på flere lyskryds og langt flere fodgængere. Desværre også cyklister, der snoede sig ind og ud mellem de gående, der altid blev fornærmede, hvis cyklere kom tæt på.

”Kollegaen havde ignoreret hende, og Dan havde forladt hende.

En mand overhalede hende på cykel, vendte sig og kiggede bagud i lang tid. Agnete kiggede også bagud, men der var ingen cyklister. I det hele ta-

get var der ikke meget at kigge på bag hende. Kun folks døde blikke rettet direkte mod et punkt i horisonten eller ned i fortovet, også selv om det ikke regnede. Ved næste lyskryds var nederdelen ikke bare krøbet op, men også drejet en kvart omgang. Manden på cyklen holdt lige ved siden af hende.

– Undskyld, at jeg gloede sådan før. Det var ikke min mening at gøre dig utryg.

– Var det mig, du kiggede efter? spurgte hun og hadede allerede sig selv for at have afsløret, at hun havde lagt mærke til det.

– Du ligner en, jeg engang kendte, sagde han.

– Du ligner bare en kvinde, jeg engang kendte, på en prik. Hun smilede og flyttede blikket mod horisonten. Sådan som man skal i den slags situationer.

Han henvendte sig igen. – Du ved, samme skikkelse, samme elegante tøj.

Hun smilede lidt mere, stadig uden at flytte blikket.

– I går på samme måde, og jeg tænker tit på hende, fortsatte han.

Hans øjne var grønne og rare, og han satte sig op på cyklen og forsvandt over krydset, denne gang uden at kigge sig tilbage.

Hendes smil sad der stadig, da hun trykkede sig ind på kontoret, og selv om hun var vant til at tage trapperne hver dag, forsvandt hendes hjerte-banken ikke før frokost.

Dagen efter tog Agnete en kjele på. Den løse, som ikke drillede ned over hofterne.

På vej til arbejde skete det igen. Manden på cyklen overhalede hende, men vendte sig ikke denne gang. Til gengæld holdt

han igen ved samme lyskryds som hende, men lige da hun nåede frem, skiftede lyset til grønt, og han kørte. Han vendte sig og vinkede. Inden hun nåede at vinke igen, var han væk.

Hun tog en beslutning. Vinket måtte være det tegn, hun havde ventet på. Nu skulle det ikke kun være gåturen til kontoret, der måtte forandre sig.

Om aftenen, da Agnete kom hjem til sin lille lejlighed, gik hun på nettet og fandt flere netværk for singler i nærheden. Hun meldte sig til det hele. Også til det netværk, der indebar, at man mødtes til middag – op til seks i alt – hjemme hos hinanden. Alle skulle have en ret med, og nu da hun var i gang, tilbød hun at lægge hus til næste lørdag.

Om morgenen sad hun med sit store krus med te og mælk ved det lillebitte bord i køkkenet. Hun planlagde sine indkøb, sin rengøring, og hvornår hun skulle stryge dugen, som hun havde fået af sin mormor, og som hun ikke brugte ofte nok.

Så kom hun i tanker om det. Hun ejede ikke seks stole, kun fire. Hvad var der sket for hende? Engang var sådan noget lige meget, nu var det næsten blevet grund til at aflyse.

Hun hældte teen i vasken og tvang sig til at tænke på, at hun bare kunne tage nogle klapstole med fra kontoret i løbet af ugen.

”Nu vidste han, at hun havde lagt mærke til ham.

Det var gråvej, men alligevel var lyset skarpt. Solen lå på lur. Så skete det igen. Manden på cyklen overhalede hende, men vendte sig ikke. Hun var langt væk fra lyskrydset, hvor han holdt før rødt, så hun måtte gøre noget, hvis hun skulle nå det.

Skulle hun råbe? – Hej, det er mig. Jeg er lige her. Jeg er hende, der mindede dig om kvinden i dit liv? Kig nu på mig.

Hvorfor egentlig ikke? Hans øjne blev smalle på en dyreagtig måde, når han smilede,

og hvis hun kunne få et smil med sig, ville det blive en god dag. Hun forsøgte at sætte farten op i sine halvhøje hæle, men lyden af de gungrende hæle på fortovet hjalp hende ikke. Han kørte over krydset og væk, og i dag vendte han sig ikke engang for at vinke. Så meget for en sol, der lå på lur.

Næste morgen snørede hun de stive, gamle løbesko. Hun skulle bære klapstolene hjem, og senere på formiddagen tænkte hun på, om hun havde haft en skummel plan med de løbesko? For da han passerede hende uden at vende sig, satte Agnete ikke bare farten op. Hun begyndte at løbe.

Hun indhentede ham ved lyskrydset.

– Hvorfor vinker du ikke mere? spurgte hun, alt for forpustet.

Hun genkendte hans udtryk med det samme, og hun vidste, præcis hvad han tænkte. Foran ham stod en ikke så høj kvinde, der prustede. Hun havde fine nylonstrømper på og grimme løbesko. De lugtede faktisk også. Hun havde lige løbet efter ham. Med andre ord: Han var lige så utryg som enhver kvinde ville være, hvis en mand havde gjort det samme.

– Undskyld, sagde hun.

Undskyld! Hvad skulle hun egentlig undskylde for? At hun syntes, han var interessant?

– Undskyld? sagde han endelig. – Du har da ikke noget at undskylde for.

Han rynkede brynene og satte den ene fod på pedalen og skulle lige til at sætte af. Hun lagde sin hånd på hans arm. Han kiggede på den.

Dan havde sagt præcis det samme. At hun ikke havde noget at undskylde for. De havde siddet i sofaen i lejligheden, og midt i en samtale slog han pludselig op med hende.

– Jeg synes, du er dejlig, men jeg ved ikke, om jeg kender dig. Selv om du altid gør det samme og siger det samme, og så alligevel ... Du er bare med på mine idéer, men du tager aldrig initiativ selv. Eller jo, det gør du, men jeg kommer sådan til at ...

ROMANTISK NOVELLE

Af Lotte Garbers • Illustration: Mikkel Svensson

– Hvad? Kede dig? spurgte hun.

Dan havde rystet på hovedet og sagt, at det gjorde han bestemt ikke. At det ikke var hende, der var noget galt med, men ham.

– Det er noget sludder, Dan.

Han havde omsider nikket, og så var hun begyndt at græde. Det var første gang, at hun havde grædt foran ham, selv om de havde været sammen i næsten to år.

– Bare du havde grædt noget før, var det sidste, han sagde. Weekend efter var han væk.

Agnete tog bedre fat i cyklemændens arm. – Du har ret. Jeg skal ikke undskylde. Jeg skal invitere dig ud. Det er det, jeg skal. Har du lyst til det?

”Han cyklede forbi, men Agnete løb efter ham.

Lyset skiftede til grønt, og folk susede forbi dem. Han tøvede. Så smilede han og satte foden ned på fortovet igen.

– Hvorfor ikke?

– Pyha, sagde hun så. – Det har jeg aldrig nogen sinde gjort før!

Agnete fandt et visitkort i sin taske. Han kørte. De havde aftalt lørdag kl. 19 hos hende.

Han ville hente hende, og så ville de gå ud. Det havde været hans forslag, og hun havde nikket til alt det, han sagde, mens hun ledte efter visitkortet.

Det var gået stærkt, og det gjorde resten af dagen også. De grønne øjne fulgte med hende i alt, hvad hun gjorde, også da hun som planlagt slæbte klapstolene med sig hjem.

Det var først, mens hun strøg mormorens dug foran fjernsynet, at det gik op for hende, at hun havde en dobbeltbooking. Ud over klapstolene havde hun allerede fundet udtrækspladerne til spisebordet frem og købt en ny springform, så hun kunne lave islagkage med både en almindelig kagebund og en af hvid choko-

lade. Alt det var forgæves, fordi hun havde inviteret ham ud.

Hun loggede ind på single-netværket. Der var allerede kommet nye chat-besked fra de øvrige deltagere. Hendes egen fra aftenen før om stolene havde de andre kommenteret. Hun loggede ud igen.

Dugen hang stadig over strygebrættet. Hun lagde lagkagen sammen og stillede den ind i fryseren. På huskesedlen skrev hun ”jordbær”.

Hun så ham ikke dagen efter. Det var fredag. Sidste chance for at ændre aftalen. Hun gjorde ingenting. Ikke før hun kom hjem og trak den nye nederdel af, som igen havde drillet hele dagen. Foret var revnet under lynlåsen. Først tog hun sig sammen og smed nederdelen ud. Så loggede hun ind på netværket og aflyste lørdagens aftale. Hun skrev det, som det var: Hun havde en date. Alle kommenterede det, og en af dem ønskede tillykke.

Kl. 19.01 lørdag aften ringede det på døren. Måtten var tom, da hun åbnede, men hun hørte gadedøren smække i det samme. Hun skyndte sig hen til vinduet. Han holdt på fortovet på sin cykel med den ene fod på pedalen. I den anden hånd hvilede en damecykel. Han vinkede. Denne gang vinkede hun tilbage.

Hun havde kjole på, og den var svær at cykle i. Hun tøvede et øjeblik, så greb hun sin taske og kastede et blik på folien over jordbærrene, der stod og søbede i dessertvin. Døren smækkede efter hende. ■

Novellen i næste uge:

IKKE GODT NOK